

GİRİŞ

Tam burada, gözümün önündeydi. Sonra birden ortadan kayboldu.

Daha sonra Angela DuPre, müfettişlere uçağı tekrar tekrar işte bu sözlerle anlatacaktı; ta ki kendisine bundan bir daha asla bahsetmemesi gerektiğı söylenene kadar.

Oysa o gece, uçağı ilk gördüğü ana kadar hiç de öyle gizemli ve esrarengiz şeyler düşünmemiştir. Aklından geçenler, kovulana kadar daha kaç hata yapabileceğı, amiri Monique'e, "Yeter artık! Sen, Sky Trails Havayollarında çalışamayacak kadar salaksın! Defol git buradan!" dedirtene kadar daha kaç soru sorabileceğı gibi şeylerdi.

Angela, son dakika yolcuları için geçerli kodu yazdığı post-it notunu bilgisayarının ekranına yapıştırdığından emindi. Gerçekten emindi. Ancak not, Saint Louis'den gelen uçakla, Chicago'ya kalkan uçak arasındaki zamanda nasıl olduysa gözden kaybolmuştu. Ve işin kötüsü her an

bir son dakika yolcusu gelip biniş kartı isteyebilir ve Angela, Monique'e dönüp "O kod neydi?" diye mırıldanabilirdi. İşte o zaman, kusursuz saçları, tırnakları ve özenle bronzlatılmış bir teni olan ve sanki tüm Sky Trails kodlarını doğuştan bilen Monique, dişlerini gıcırdatıp gözlerini kısarak Angela'ya karşı tüm gece kullandığı ses tonuyla numarayı tekrarlayacaktı. Monique'in sahte bir sabır tonu kattığı bu sesi, kelimelerle birlikte başka şeyler de söyleyecekti: *Ciddi zihinsel yetersizliklere sahip olduğunun farkındayım, bu yüzden dakikada bir sözcükten hızlı konuşmamaya çalışacağım. Ancak anlamalısın ki bu durum beni gerçekten çok geriyor, çünkü ben son derece yoğun bir insanım...*

Angela'nın ciddi zihinsel yetersizlikleri yoktu. Okulda dersleri fena değildi ve Sky Trails'in iş eğitiminde de oldukça başarılı olmuştu. Yalnızca bu işteki ilk günüydü ve Monique de ilk dakikadan beri onu eziyor; çatık kaşları, sert ve imalı bakışlarıyla daha fazla telaşlanmasına ve kendisini beceriksiz hissetmesine neden oluyordu.

Angela bunları düşünerek derin bir nefes aldıktan sonra bakışlarını bilgisayarından kaldırdı. Gözleri, kayıp notu ararken bilgisayar ekranına uzun süre takılı kaldığı için kısa bir molaya ihtiyaç duydu. Bakışlarını terminali dolduran yolcu kalabalığına çevirmek için kendisini zorladı. Yorgun oldukları her hâllerinden belli olan aileler koltuklara uzanmıştı; koyu renk takım elbiseler giymiş iş adamları aceleyle koridorlarda koşturuyordu. Acaba kod numarası belli olmayan ve telaşla gişeye gelip Angela'nın hayatını mahvedecek olan yolcu, içlerinden hangisiydi?

Angela'nın genelde insanlarla pek sorunu yoktu; onları tehlike olarak görmeye alışık değildi. Gözlerini yolcu yığınının arkasına, koridorun diğer tarafındaki büyük vitrin camının olduğu tarafa çevirdi. Hava kararıyordu ve uzakta yanıp sönen pist ışıklarını görebiliyordu.

Belli belirsiz, *pist, kaçış*, diye düşündü. Zihninden kayıp giden bu kelimeleri düşünürken, ışıklar bir anda kesiliverdi. Önce, "Acaba kör mü oldum?" diye sordu kendi kendine. *Hayır*, düşüncesini düzeltti, bir şey ışığı *engelliyordu*. Hızla terminale doğru gelen bir uçak, Angela ve pist ışıkları arasında belirivermişti birden.

Nefesini tuttu.

Monique, öfkeden kalınlaşmış sesiyle, "Yine ne oldu?" diye söylendi.

Angela, "Şu uçak," dedi, "2B kapısındaki. Sanki..." Ne söylemesi gerekiyordu? *Orada değildi. Birden bire ortaya çıktı-verdi mi demeli?* "...sanki uçak çok hızlıydı, binaya girecek sandım." Cümlesini aceleyle bitirdi, çünkü aniden söyledikleri kendisine doğru gibi gelmişti. Konuyu geçiştiren Angela, uçağın, yolcuları binaya aktaracak koridor kapısına muntazam bir şekilde yanaşmasını dikkatle izlemeye koyuldu.

"Ama... bir şey olmadı. Neyse."

Monique, Angela'ya dönmüştü.

"Sakin..." diye başladı, öfkesini zorlukla bastırıldığı, sakin bir ses tonuyla, "...sakin, bir daha böyle bir şey söyleme. Eğitimde yeterince dikkat etmedin mi? Bir uçağın parçalanacağını düşünüyorsan bile bunu söyleme sakın. Hele

uçağın kaza yapabileceğinden hiç bahsetme. Kaza sözcüğünü bir daha hiç kullanma. Anlıyor musun?”

“Tamam,” diye fısıldadı Angela. “Özür dilerim.”

Ancak beyninin bazı dik başlı bölgeleri düşünmeye devam ediyordu. *‘Kaza’ sözcüğünü kullanmadım ki. Beni dikkatli dinlemiyor musun? Eğer bir uçak gerçekten binaya girecekse Sky Trails çalışanlarının insanları uyarması, onlara çıkış yolunu göstermesi doğru olmaz mı?*

Angela arkasına yaslanıp yeniden bilgisayarına dönmek yerine, 2B’ye park etmiş uçağı aynı dik başlılıkla izlemeye devam etti.

Birkaç dakika geçtikten sonra, “Şeyy, Monique...” dedi. “Birimizin oraya gidip yolcuların indirilmesine, şey... yani uçağın tahliye edilmesine yardımcı olması gerekmez mi?”

İndirme sözcüğü yerine havayollarının kurumsal olarak tavsiye ettiği tahliye sözcüğünü hatırladığı için kendisiyle gurur duyuyordu.

Hemen yanında bulunan Monique, ilgisizliğini belli eden bir şekilde bakışlarını çevirdi ve sert bir sesle, “Oradaki tahliye işlemiyle 2B’den sorumlu olan kapı görevlileri ilgilenecek,” dedi.

Angela 2B gişesine baktı; gişe sessiz, karanlık ve bomboştu. Arkasındaki elektronik tabelada, uçağın geldiğini ya da nereden geldiğini gösteren bir mesaj bile yoktu.

İnatçı bir şekilde, “Orada kimse yok ki,” dedi.

Monique, çatık kaşlı bakışlarını nihayet oraya doğru çevirdi.

“Güzel. Çok güzel,” diye mırıldandı. “Sürekli başkaları-

nın hatalarını düzeltmek zorundayım.” Kusursuz bir manikür bakımından geçmiş tırnaklarıyla, bilgisayar klavyesine vurmaya başladı. Sonra birden durdu, parmağı havada kalmıştı. “Bir dakika, bu doğru olamaz,” dedi.

Angela heyecanlanmıştı, “Ne oldu?” diye sordu.

Monique başını sallayıp yüzünü tiksintiden buruşturmuş bir şekilde, “Pilot hatası olmalı,” dedi. “Kendini bilmezsin biri yanlış kapıyı açmış. O kapıda, 9.30 Cleveland uçağına kadar kimse olmayacak.”

Angela, Monique’e, şayet Sky Trails, çalışanlarının dağarcığından *kaza* sözcüğünü çıkarmışsa belki yolcuların, *pilot hatasını* duymaktan da korunmaları gerekebileceğini söyleyip söylememeyi düşündü. Ancak Monique, telefonu eline almış, talimatlar yağdırmaya başlamıştı bile.

“Evet, Bob, büyük fiyasko. Hemen oraya birini göndermen gerek... Hayır, hangi kapı olması gerektiğini bilmiyorum... Nereden bileyim? Müneccim miyim ben? Hayır, uçağın üzerindeki numarayı da göremiyorum. Hava karardı, haberin yok mu?”

Monique aynı zamanda boş olan diğer eliyle Angela’ya hummaya tutulmuş gibi hareketler yapmayı ihmal etmiyordu.

Tıslamaya benzer bir sesle “Bari git kapıyı aç,” diye söylendi.

“Nasıl?”

Monique, “Uçağına gidiş kapısı,” diye tamamladı; üstüne bir de eliyle kapıyı gösterdi. Angela, Monique’in yüzündeki aşağılayıcı ifadenin bir kısmının sadece kendisine değil,

aynı zamanda Bob'a karşı yapıldığını umarak kendisini rahatlatmayı tercih etti. Bir gün Bob'la tanışmayı düşünüyor ve birlikte Monique'e gülebileceklerini hayal ediyordu. Yine de sorumluluk duygusuyla 2B bekleme alanına doğru yürümeye koyuldu ve uçağa inen koridorun kapısını açtı.

Ama kapıdan kimse çıkmadı.

Angela, mavi eteğinden sökülmüş küçük bir iplik parçasını kopardı ve sonra sırtını tıpkı eğitim görüntülerindeki gibi dümdüz tutarak dikkat kesilmiş bir şekilde ayakta durmaya başladı. Son dakika yolcularının kod numaralarını ezberinde tutamamış olabilirdi, ancak düz bir şekilde ayakta durabiliyordu.

Ortalıkta hâlâ kimse yoktu.

Kimsenin gelip gitmediği bir kapının önünde bu şekilde tetikte beklediği için kendisini aptal gibi hissetmeye başlayan Angela, kafasını eğip uçağa doğru giden koridordan aşağı bakarak gelen kimse olup olmadığını kontrol etti.

Kimse yoktu ve bulunduğu yerin görüş açısı, uçağın kapısının açılmış olup olmadığını göreceği kadar geniş değildi. Koridora doğru biraz daha ilerledi ve uçağın pencerelerine, doğruca kokpitine baktı. Kokpit karanlıktı, pencereler boştu ve bu Angela'ya tuhaf görünmüştü. İşe sadece beş saat önce başlamıştı. Ancak şunu çok iyi biliyordu ki, uçaklar indiğinde pilotlar form doldurmak gibi işler için bir süre daha kokpitte kalırdı. Ve pilotların, kokpitin ışıklarını söndürmek için hiç değilse tüm yolcuların inmesini bekleyeceklerini de düşündü.

Bir kez daha uçağa giden yola baktı ve sonra da

Monique'in yanına döndü.

"Elbette o kapıda bir uçak olduğundan eminim! Uçağı kendi gözlerimle görebiliyorum." Monique artık telefonda çılgık atarak konuşmaya başlamıştı ve ilk defa, neredeyse dost canlısı bir şekilde sanki şöyle diyordu: *En azından orada bir uçak olduğunu biliyorsun! Uğraşmak zorunda olduğum diğer moronlar gibi değilsin!* Monique elleriyle alıcıyı örtterek Angela'ya hiddetle dert yanıyordu: "Buradaki beceriksizlik inanılır gibi değil! Kontrol kulesi, uçağın hiç inmediğini ve radarda görünmediğini söylüyor. Sky Trails hareket memuru, uçak kaçırdığımız falan yok diyor. Son bir saatte inmesi gereken tüm uçaklar doğru kapıya çekilmiş ve tüm diğer uçaklar şu bir saat içinde gelmek üzereymiş. Bu kadar insan koca uçağı nasıl kaybeder?"

Ya da onu nasıl bulabiliriz? diye düşündü Angela. Tüm olup biten ona, giderek daha tuhaf; başka bir dünyada olup biten şeylermiş gibi gelmeye başlamıştı. Ama belki de bu, işe yeni başlamış olmanın, sürekli bilgisayarda çalışmanın ve Monique'in bağırış çağırışlarına maruz kalmanın bir sonucuydu. Belki de havaalanları, uçakları her zaman kaybedip buluyordu ve bu sadece, Sky Trails iş eğitiminde kimsenin bahsetmediğı diğer şeylerden biriydi.

Angela temkinli bir şekilde, "Şey, kimse pilotla iletişim kurmaya çalıştı mı?" diye sordu.

Monique sinirle, "Elbette!" diye yanıt verdi. "Ama yanıt yok. Yanlış frekansta olmalı."

Angela karanlık kokpiti düşündü. Kokpit, pencerelerden içerisini göremeyeceğı kadar karanlıktı. Bundan bah-

setmemeye karar verdi.

“Geri gidip bekleyeyim mi?”

Monique kızgın bir şekilde başını salladı ve telefonda bağırmasına devam etti. “Ne demek istiyorsun, bu sizin sorumluluğunuz değil mi? O zaman benim sorumluluğum hiç değil!”

Angela geniş bir koridorla iki bekleme alanını, kendisi ve Monique arasına yeniden almış olmaktan memnundu. Yine 2B kapısının yanına, yolcuları terminalden uçağa taşıyan geçiş koridoruna döndü. Uçağa giden hafif meyilli koridor hâlâ boştu ve duvarlara yapıştırılmış renkli seyahat reklamları –Sky Trails! Dünya’ya biletiniz!– ona aşırı parlak geliyordu. Uçağa giden koridordan içeri bir adım attı.

Sadece kapının açık olup olmadığını görecektir kadar aşağı ineceğim, diye geçirdi içinden. Belki de bu bir protokol ihlali falandır, ancak Monique fark etmeyecektir, en azından şu sıralar havaalanındakilerden birine bağırarakla meşgulken...

Angela aşağı doğru inen koridorun köşesinden uçağı görmeye çalıştı. Görüş açısı sınırlıydı, ancak uçak yolcularının kullandığı küçük mutfağı belli belirsiz de olsa görebilmeyi başarmıştı. Yolculara içecek sunan servis arabaları muntazam bir şekilde mutfağına yerleştirilmişti. Görünüşe bakılırsa uçak kapısı sonuna kadar açıktı. Angela etrafında dönmeye başladı. Bu bilgiyi Monique’e iletip iletmemesi gerektiğini kendisiyle tartışmaya başlamıştı bile.

Sonra bir şey duydu. Sızlanma gibi çıkan sesi tanımlayamamıştı; ancak bu ses onu uçağına giden yoldan aşağı çekmeye yetmişti.

Yeni Sky Trails çalışanı, ilk iş gününde yolcuları kurtardı... Angela düşündüğü şeyin gerçek olması durumunda alacağı övgü ve kutlamaları –ve belki de zammını– düşünüyordu şu an. Eğitimdeki bir derste sunî teneffüs yapmayı öğrenmişti. Temel ilk yardımı biliyordu. Acil durum telefonlarının havaalanındaki yerlerini de biliyordu. Daha hızlı yürümeye; hemen ardından da koşmaya başladı.

Uçağın kenarında, yabancı bir logo görünce şaşırdı. Logoda TACHYON TRAVEL yazıyordu. Bu firmayı daha önce hiç duymamıştı. Acaba bu özel uçuşlar için uçak kiralayan bir firma mıydı? Logoya bakarken, sözcükler birden bulutlar içindeki uçak kanatlarından oluşan Sky Trails'in tanıdık logosuna dönüşmüştü.

Gözlerini ovuşturdu.

İçinden söylenmeye başladı. *Bu gerçek olamaz. Bu yalnızca bir göz yanılması. Koşuyordum o yüzden oldu, ağlama ya da inleme sesi beni endişelendirdi, herhâlde o yüzden...*

Angela, nihayet uçağa adımını atmıştı. Başını önce sola çevirip kokpite doğru baktı. Kokpit kapısı açıktı, ancak küçük oda boştu ve göstergelerde de hiç ışık yoktu.

“Kimse yok mu?” diye seslendi. Sağ tarafına dönmüştü. Aklında, kusursuz makyajlı yolcularla veya ani bir kalp krizi geçirdiği için pilot ve diğer yolcuların başına toplandığı yaşlı bir yolcuyla karşılaşacağı düşüncesi vardı. Ya da hiç olmadı, dizüstü bilgisayarlarını ellerine almış yolcular koridora dolmuş, yorgunluktan bezmiş küçük çocuklar da ağlıyor olabilirdi. Ve bu sırada çıt kırıldım yaşlı kadınlar, uzun boylu adamlara seslenip “Bavulumu bana uzatabilir

misiniz lütfen? Şuradaki kırmızı çanta...” diye soruyor olabilirdi.

Ancak bu uçağın koridoru da tıpkı kokpit kadar sessiz ve boştu. Angela uçağı arka sıralarına varana dek görebiliyordu ve görüş alanında bir kişi bile yoktu. Herhangi bir ses ona yanıt vermemişti.

Hemen sonra yolcu koltuklarına bakmayı akıl etti. Koltuklar, arkaya doğru on iki sıra hâlinde dizilmişti. Koridorun sol yanındaki her sırada iki koltuk, sağ yanında ise bir koltuk vardı. Uçak koridorunda ilerlemeye devam etti. Bu uçakta 36 koltuk vardı ve koltukların hepsi de doluydu.

Her koltukta bir bebek vardı!

ON ÜÇ YIL SONRA

BİR

“Kardeşine fazla benzemiyorsun,” dedi Chip, basketbol topunu sektirerek araç yolunun olduğu tarafa geçerken.

Jonah yanıt vermek için ani bir hareketle uzanıp topu Chip’in elinden alana dek bekledi.

“Evlatlık,” dedi ve topu pota tahtasına doğru fırlattı. Ancak açığı tutturamamış ve top çemberden geri dönmüştü.

“Sahi mi söylüyorsun? Sen mi kız kardeşin mi? Yoksa ikiniz de mi?” Potadan dönen topu yakalayan Chip, sorularını art arda sıralamıştı.

Jonah, “Ben,” dedi, “yalnızca ben.” Bunun bir şey değiştiren değiştirmedini görmek istercesine Chip’in yüzüne baktı. Kendisi için bunun bir önemi yoktu. Evlatlık olduğunu başından itibaren biliyordu ve bunu, Katherine’in portakallı dondurma kendisinin ise naneli çikolata parçalı dondurma sevmesinden daha fazla umursadığı yoktu. Ama insanlar evlatlık olduğunu öğrendiklerinde bazen çok

tuhaf tepkiler verebiliyordu.

Chip bir kaşını yukarı kaldırmış, Jonah'ın dediklerini düşünüyordu. Jonah, bunu fırsat bilerek topu geri aldı.

Chip, "Baksana, eğer aranızda kanbağı falan yoksa kardeşinle çıkabileceğin anlamına gelmez mi bu?" diye sordu.

Beklenmedik bu soru Jonah'ı öylesine şaşırtmıştı ki neredeyse topu elinden düşürecekti.

"İyyy! Hayır!" dedi. "Bu mide bulandırıcı!"

"Neden mide bulandırıcı olsun ki?"

"Çünkü o benim kız kardeşim! Of!" Eğer Chip bu soruyu birkaç yıl önce sormuş olsaydı, Jonah şunu da eklerdi: "Ayrıca bitlinin teki!" Ama Jonah artık yedinci sınıftaydı ve yedinci sınıflar bitle falan pek uğraşmazdı. Hem zaten birkaç yıl öncesine kadar Chip'i de tanımıyordu. Chip mahalleye yazın, sadece üç ay önce, taşınmıştı ve dışarı çıkıp basketbol oynamak onun için yeni şeylerdi.

Jonah, topu yeniden dikkatli bir şekilde sektirmeye başladı.

"Katherine'le benim birbirimize fazla benzemediğimizi düşünüyorsan istersen bir de kuzenim Mia'yı gör."

"Niye?" diye sordu Chip, "Yoksa o Katherine'den daha mı tatlı?"

Jonah, alaycı bir şekilde yüzünü buruşturarak "O daha dört yaşında," dedi, "üstelik Çinli. Amcamla teyzem onu evlat edinmek için Pekin'e gitmek zorunda kaldı."

Joan teyze ve Brad amcanın Mia'yı evlat edinmek için uğraştığı o tüm dönemi hatırlıyordu. Vize için formlar yazıp dilekçeler gönderiyorlar, takvim tarihlerini işaretliyorlar

ve sonra da günlerini silecekleri yeni takvimler alıyorlardı. Kendi anne ve babası, uzun uzun sarılıp Jonah'ı kucaklamış ve şöyle demişlerdi: "Senin gibi bir çocuk aldığımız için çok şanslıyız! Sen bizim için bir mucizesin!"

Katherine biraz kıskanmıştı.

O, Jonah'ın gözünde hâlâ beş ya da altı yaşında çift ör-
gümlü sarı saçları başının iki yanından birer tutam kuş tüyü
gibi çıkmış ufaklıktı. Mutfakta ayakta durmuş, yüzü asık
bir şekilde, "Ben olduğum için de şanslı değil misiniz, ben
mucize değil miyim yani?" diye şikâyet eden küçük kızdı.

Annesi eğilip Katherine'i öpmüş, "Elbette sen de bir mu-
cizesin," demişti. "Büyük bir mucize hem de. Ancak seni,
dokuz ay sonra geleceğini bilerek bekledik. Jonah'taysa bir
bebeğimiz olmasının yıllar alacağını düşünürken, bir gün
hiç beklemediğimiz bir telefon aldık ve..."

Babası söze karışıp "Noel'den önceki haftaydı," diye ek-
ledi.

"Bize onu istediğimiz zaman alabileceğimizi söylemiş-
lerdi. Yeşil gözleri, gamzeleri ve o kahverengi saçlarıyla öy-
lesine sevimliydi ki..."

"Ve bir yıl sonra da sevgili Katherine çıkıp geldi..." Ba-
bası uzanıp eliyle Katherine'in beline sarılmış ve onu gül-
dürene kadar kendisine çekmişti. "Şimdi bir kızımız ve bir
de oğlumuz var. Çok mutluyuz, çünkü istediğimiz her şeye
sahibiz artık."

Jonah'ın annesiyle babası bazen fazla duygusal olabili-
yorlardı. Onlardan yana fazla şikâyeti yoktu; oldukça na-
ziklerdi. Belki de tek sorun, Jonah'ı alabileceklerini bildiren